

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 22 Φεβρουαρίου 1920

ΑΡΙΘ. 672

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. ΒΟΥΤΥΡΑΣ : Ὁ Ἀποκλήρος.

ΣΙΓ : Ἐπιτάφιο.

Κ. ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ : Ὁ Σκληρός καὶ ἡ Γλώσσα.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ : Τὸ Ταῖρι πού ἀμάρτησε.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ : Γλωσσολογικά : Δεχοχτά.

ΠΑΡΟΣΑ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Θά σ' ἀγαπῶ. — Μὴ μ' ἐρωτᾷς. — Χέρια. — Πῶς ληχταρῶ !

ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΑΡΘΙΟΣ : Ὁ Δὸν Κιχότης (συνέχεια).

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", : Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΣΤΕΦ. ΔΗΦΝΗΣ : Γύρω ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Ψυχάρη. (Κουβέντα μὲ τὸν κ. Ξερόπουλο).

Β. ΜΟΝΟΓΙΟΣ : Ἡ σκληρὴ Ρηγοπούλα.

ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ : Σένη φιλολογία.

— Μουσική. — Νέα βιβλία. — Περιοδικά.

— Ἡ κοινὴ γνώμη. — Χωρὶς γραμματόσημο.

ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ

Ο ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ

Σταμάτησε στὴ στάση. Κανείς ἄλλος δὲν ἦταν ἐκεῖ. Πῶς κοίταξε πέρα, εἶδε τὴ δύση, τὴ σὰν αἶμα τωμένη, νὰ μαυρίζει.

Διαβάτες λιγοστοί, καὶ διαστικοὶ πήγαιναν. Ἄκουσε παιδικὰς φωνὰς νὰ τραγουδοῦν. Τέσσερα παιδάκια, λίγο μακριὰ, φανήκανε νὰ ἔρχονται ψάλλοντας ἕνα τραγούδι, πού τοῦ θύμισε τὰ παιδιὰ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του.

Λευτεριά μου, χάρισέ μου,
μὴν αἰώνια ζῶῃ.....

Τοῦ φάνηκε ὅμως τώρα σὰν παράκληση στὴν ἐλευτεριά, ποῦχε φύγει, νὰ ξανάρθει στὸν δύστυχο τόπο.

Τὸ τραῦμα ἐρχόταν. Ἐρχε ἀνάψει καὶ τὰ φῶτα του. Ἀνέβηκε καὶ στάθηκε στὸν ἐξώστη. Ἀλλὰ σὲ λίγο αὐθάνηκε κάποια ζάλη, πού ἀπὸ μέρες τὸν ἐναχλοῦσε, καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πάει μέσα.

Καὶ δὲν ἦσαν πολλοὶ οἱ ἐπιβάτες. Τρεῖς ἄντρες καὶ δύο γυναῖκες, πού δὲν παύανε νὰ μιλοῦνε.

Στὸ μπροστινὸ τοῦ κάθισμα σ' ἕνα σταθμὸ ἦρθε καὶ κάθισε ἕνας καλοντυμένος μὲ ρούχα μαῦρα μὲ ἄσπρες λεπτὲς γραμμές.

Αὐτὸ τὸ ρούχο τοῦ θύμισε ξαφνικὰ, ἐν' ἄλλο ρούχο ἐνὸς σκοτωμένου, ποῦχε δεῖ μιὰ μέρα, λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὶς ἡμέρες τοῦ τρόμου.

Τὸν εἶχαν ἔξω ἀπ' τὸ νεκροσκοπεῖο μέσα σὲ μιὰ νεκροφόρα, μὲ τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου ριχμένο πᾶνω του. Καὶ φαινόταν ἔτσι λίγο ρούχο του, τὸ ἐπίπλω μέρος τοῦ κρανίου του, τὰ μαλλιά του μαῦρα, μεγάλα, μαύρες τρίχες σπαρτές. Καὶ δρομοῦσε, δρομοῦσε, σὰ δέκα ψοφίμια. Αἵματα καὶ νερὸ μαζὺ εἶχαν τρέξει καὶ στάζανε κάτω ἀπ' τὴ νεκροφόρα. Καὶ δρομοῦσε ὁ δρόμος ὅλος πέρα ὡς πέρα, καὶ οἱ διαβάτες τρέχανε γιὰ νὰ περάσουν..

Κατέβηκε στὴν τελευταία στάση, μέσα σὺνδὲς κεντρικὸς δρόμος. Παρτοῦ σκατεινὰ ὅμως, τὰ φανάρια δὲν ἀνάβουν πιά....

— Καὶ πού θὰ πάω τώρα; ρώτησε τὸν ἑαυτοῦ του, Ἄν καὶ στὸ νοῦ του παρουσιάστηκε ἕνα μαγαζὶ φωτισμένο, πρόσωπα μέσα γνωστά, αὐτός, σβύνοντας τὴν εἰκόνα, ἀπάντησε :

— Ἐτσι θὰ γυρίσω ! καὶ θὰ πάω ἔπειτα κάπου νὰ φάω....

Καθὼς ὅμως βάδιζε, πάλι τοῦ φάνηκε νὰ βλέπει τὸ φωτισμένο μαγαζὶ τοῦ Κούλα, καὶ τὸ Νάσκα τώρα, νὰ λέει, νάκουσε τὴ φωνή του, νὰ λέει μ' εὐχαρίστηση, γιατί εἶχε λεπτὰ ὁ Στάθης ὁ Σαμουίλης νὰ γλεντίσουν :

— Ἀλέκο ! ἔχει φῶς μέσα; Ἐλα γρήγορα. Ἄ, γιάσου, ἔλα, ἀναψέ το ! Θὰ τὸ κάηουμε ἀπόψε....

Δὲν τὴ θοῖκε ὅμως τόσο ἀντιπαθητικὰ, ὅπως τὴ χτεσινὴ βραδιά τὴ φωνή του, πού τότεγε, οὔτε αὐθάνηκε τὴν κακία κείνη.

Ἀμ' ἐκεῖνος, ὁ Σύρας!.... Ἐ, τὸ χτήνος... Κ' ἤθελε ὅλο νὰ λέει τάντιδετα.

— Ζήτω ἡ φυλὴ !

— Κάτω ἡ φυλὴ!..

— Ζήτω τὸ φῶς !..

— Ζήτω τὸ σκοτάδι....

Τὸ χτήνος ! Καὶ δὲν τὸν κοίταζε καθόλου, ἀπόφειγε νὰ τὸν κοιτάξει, τὰ ποντικίσια μάτια του περνοῦσαν γρήγορα ἀπ' αὐτόνα.

Ὁ Ποίμης βλαστήμησε ἀρκετὰ δυνατὰ καὶ γύρισε ἔπειτα νὰ δεῖ μὴν τὸν ἀκουσε κανεὶς. Ἐρημιά ἦταν ἐκεῖ.

Πέρα κατὰ φῶτα τρέχανε μὲς τὸ σκοτάδι. Τὰ φῶτα τοῦ τραῦμα.

Ἐπῆσε σοὺς δρόμους πού δροσκόνταν μεγάλες μυτταριές, τὰ μεγάλα καφενεῖα.

Κόσμος, φτωχὸς κόσμος προπᾶντων, γύριζε, σκεκόταν ἔξω ἀπ' τὰ φωτισμένα δυνατὰ, μαγαζιά, πού μέσα πλήθος ἄλλο μὲ κομψὰ ρούχα καὶ εὐδύμο πρόσωπα, καθόταν, ἔτρωγε, ἔπινε....

Εἶδε ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρα ὑπαγίου, αὐτοματῶς.